

HOŘICKÝ SEN

JESTLI BYCH MOHL BÝT V NĚČEM MISTR SVĚTA, PAK BY TO BYLO URČITĚ KOMPLIKOVÁNÍ ŽIVOTA. POUHÝ TÝDEN PŘED EVROPSKÝM POHÁREM IRRC V HOŘICÍCH JSEM TOTIŽ ROZBIL SVOJI MOTORKU PŘI TESTECH NA SLOVAKIA RINGU.

Text: Kamil Holán, foto: Lenka Chmelířová, archiv K. Holána

Kluci v týmu našťestí zase zabrali a dali „bávo“ dohromady. Nebyl už však čas na žádná vyzkoušení před závodem, takže jsme na to museli jít rovnou naostro. Dostavuje se to staré známé mrazení v zádech a já stojím znovu v depu v Hořicích a začínám nasávat tu magickou atmosféru, která je všudypřítomná.

Čekají mě hned čtyři závody ve dvou třídách. Šestistovky jedu totiž jako bonus na divokou kartu.

Sám jsem si říkal, že to bude na neděli možná moc velké sousto, ale evropský pohár se jede u nás jen jednou, proto si nenechám ujít žádnou příležitost zazávodit si na svojí milované trati.

Všichni jsme se sešli v depu už ve čtvrtku (naštěstí mě pustili z práce), abychom postavili naši velkou základnu. V depu sdílíme místo hned s dalšími pěti závodníky. S Aldou Nechvátalem, Pepou Lukšíkem, Vládou Šnajdrem, Kájou Brandtnerem a Leošem Kožušником jsme celou sezonu víceméně pohromadě a užíváme si spoustu zábavy.

Rekord tratě v Hořicích je pro mě největší odměna v dosavadní kariéře.

Čtvrtek tedy patří přípravám zázemí a taktiky v restauračních zařízeních po celých Hořicích. V pátek už není na žádné vyvádění prostor ani čas.

Po technické přejímce ze mě spadne první velká vlna nervozity, a já se můžu naplno věnovat psychické přípravě na sobotní kvalifikace a potkávat se postupně s kamarády a fanoušky.

Velké množství lidí v depu je však někdy také velký „záhuľ“, a proto je lepší se občas uklidit mimo centrum dění. Já k tomu využívám zázemí stánku u kamaráda Pavla Flégla, který sídlí na krásném místě u tratě, které se jmenuje „Jabloňák“.

Počasí nám tentokrát přeje a můžeme jet naplno. Já si přesto dávám ze začátku větší pozor a snažím se získat jistotu na motorce. Nechci tady předvést to, co minulý rok. To jsem byl schopný upadnout čtyřikrát za víkend.

Po dojetí se musím hned převléknout do druhé kombinézy, protože se blíží trénink litrů. Tady volím stejnou taktiku a začínám pomaleji. Na litru mi to jde ale o poznání lépe. Jsem sice těsně druhý, ale to mi nevádí. Víím, že se v druhém tréninku dokážu zlepšit.

Každý volný okamžik mezi kvalifikacemi se snažím odpočívat a šetřit tak síly pouze na motorce.

V druhých trénincích se mi daří opravdu o dost zrychlit a v šestkách jsem si k svému překvapení udržel druhé místo. V litrech jsem moc chtěl pole position, ale německý šampion Didier Grams se utrhnul z řetězu a urval první místo pro sebe.

Nevadí, první řada je skvělá výchozí pozice do závodů. V litrech tuším velký boj s dalšími borci, jako je Alda Nechvátal a Sebastien le Grelle, který tady sice jel poprvé, ale jeho zkušenosti z mistrovství světa MotoGP i SBK napovídaly tomu, že bude bojovat o vítězství i v Hořicích.

Takže v klidu do postele a hezky se vyspat na další den. V depu to však nikdy moc nejde, proto prchám do stanu na pole. Tady je to ta pravá závodnická romantika!

Jak doteď probíhalo všechno v klidu, tak se to pokazilo hned při prvním startu šestistovek. Motorce se mi vzepjala, že jsem z ní málem spadl. Naštěstí to dopadlo dobře, ale kluci za mnou zažili určité horké chvíle. Ze startu jsem odjížděl snad na devátém místě, prostě hrůza.

Naštěstí mě to nedostalo na kolena a já bojoval ze zadních pozic. Brzy jsem se dostal na čtvrté místo těsně za Belgičana den Bestena, ale tam jsem se zadrhnul. Ne a ne tohle rychlíka předjet. V technických

pasážích mě docela brzdil, ale na rovinkách mi zase odjížděl.

Tenhle souboj mě stál hodně sil a stejně jsem dojel čtvrtý. Nevadilo mi ani tolik umístění, jako spíš to, že jsem si za to mohl sám. Takhle to zpackat hned v prvním závodě bylo jako rána pod pás.

Nejhorší bylo soustředění na start superbiků. Pod tíhou nervozity jej nepokazit jsem zvolil rozjezd na jistotu. Bohužel to bylo moc pomalé, ale už jsem neztratil tolik jako při supersportech. Brzy visím na zadku le Grellemu a stíháme skvěle rozjetého Didiera.

Nejdřív si myslím, že budu mít co dělat, abych dojel třetí, ale situaci mění Gramsův pád z prvního místa. Teď už jedeme s Belgičanem o vítězství. To mě znovu nakoplo.

Sebastien ví, že jsem na něj nalepený, a tak zrychluje, co může. Z boxů dostávám znamení, že jedeme sami. O vítězství se bude rozhodovat mezi námi dvěma.

V jednom kole musel Belgičan trochu mimo stopu a já vycítil svou šanci. Poslal jsem to tam a byl naráz ve vedení. Tohle už jsem nechtěl pustit a jel naplno, co jsem mohl.

Motorce fungovala skvěle a já jsem se cítil taky perfektně, prostě mi bylo tentokrát přáno. První místo jsem udržel, ani jsem tomu nemohl v cíli uvěřit.

V mávacím kole prožívám neuvěřitelně krásné chvíle. Jsem strašně rád, že jsem dokázal v téhle evropské konkurenci vyhrát.

Před začátkem závodu ještě nikdo nečekal, jaké dechberoucí drama se po startu strhne...

Při jedné ze zastávek u fanoušků na mě křičí kamarád, že jsem zajel navíc traťový rekord. Tohle je opravdu jako z krásného snu!

Je to jako na houpačce. Ze zpackaného závodu šestistovek naráz skok do snové jízdy superbiků. I kdybych už dnes žádný závod nedejel, radost mi to nezkaží.

Bohužel už na další emoce není čas, protože už čekám převlečený do kombinézy na šestistovky. I když jsem se snažil co nejvíce odpočívat, byl jsem po dvou závodech už dost unavený. Ono půl hodiny na odpočinek není zrovna ideální.

Tentokrát jsem chtěl pošetřit síly do posledního závodu a začátek jel velmi uvolněně. Přesto to stačilo celkem pohodlně na čtvrté místo. To jsem v tu chvíli bral všemi deseti.

Po pár kolech však Markovi Červenému vypověděla službu převodovka na jeho stroji a on se začal propadat. Mohl jsem ho tak

v klidu předjet a dojet závod na krásném třetím místě. Spadlo mi to do klína, ale měl jsem obrovskou radost.

V depu rychle zase vydechnout a sebrat poslední zbytek sil do čtvrtého závodu dne. Když jsem nastupoval do posledního závodu superbiků, myslel jsem, že pódia už kvůli vysílení nedosáhnu.

V závodech ve mně však chytly saze a já se po startovní mačkanici prodral na druhé místo za Sebastiana le Grelleho, který opět skvěle odstartoval.

K mému překvapení nejel tak strašně rychle, jak by se dalo čekat. I to byl důvod, proč se za námi držela další skupinka jezdců. Měl jsem strach, že nás budou ohrožovat, a tak jsem začal přemýšlet, že Belgičana předjedu. V některých pasážích mě opravdu dost brzdil.

On je ale zkušený pilot a nenechal mi žádné místo na předjetí. Já jsem zase nechtěl riskovat tolik jako v prvním závodě, tak jsem se trpělivě držel v zákrytu a čekal na případnou šanci.

Poslední dvě kola Sebastien přece jen trochu zrychlil, proto jsem na signalizaci při průjezdech viděl, že se náš náskok před dalšími jezdci zvětšuje. Mohl jsem být už v klidu a vychutnat si druhé místo. Tyhle body jsem do celkového hodnocení moc a moc potřeboval.

Až po dojezdu domů a ve chvíli na prostého osamocení jsem si uvědomil, že jsem dosáhl dalšího svého tajného snu. Zajel jsem rekord okruhu, který miluju snad nejvíce ze všech. Rekord v Hořicích, který vydrží s jistotou minimálně do května příštího roku.

Tohle byly moje milované Hořice!

Tři nejrychlejší piloti z prvního závodu litrových superbiků, (zleva) Sebastien le Grelle, Kamil Holán a Aleš Nechvátal. Litry letos v Hořicích předvedly opravdu velkou jízdu!